

Андрій ВИТІВСЬКИЙ

«Подружній союз чоловіка і жінки є церковним за своєю природою, як і природа Церкви відображується в єдності подружньої пари... Подружнє життя є «таїнственною іконою Церкви», місцем присутності і дії Христа, знаком нового життя». Міцність сім'ї – міцність держави. Водночас у реаліях сьогодення перед подружжям і сім'єю постають серйозні виклики. Мури сім'ї похитуються під бомбардуванням псевдо-цінностей сьогодення: «свобода» (свавілля, безвідповідальність), «щастя» (задоволення всупереч всьому) тощо. «Ти - свободний... Ти не мусиш терпіти цю жінку [чоловіка], дітей протягом всього життя. Не обмежуй себе. Можливо, ти створений для когось іншого. Шукай, пробуй», – приблизно такі настанови до шлюбу звучать від світу, приблизно так світ «благословляє» подружжя. Свобода – об'єкт найбільшої спекуляції в даному випадку.

Насправді ж свобода – це лиш частина справи і половина правди. Бути свободним – це лише негативний аспект цілісного феномену, позитивний аспект якого – бути відповідальним. «Ось чому я порадив би, щоб статуя Свободи на східному побережжі США була доповнена статуєю Відповідальності на західному», - каже Віктор Франкль. Адже й спроба створити спільноту сім'ї є рішенням двох осіб, а тому є рішенням вільним [адже особа, за визначенням, є вільною], а тому вимагає й несення відповідальності. Сім'я – не щось абстрактне, щось поза чоловіком і жінкою, це і є чоловік і жінка, а тому й проблеми сім'ї – проблеми цих чоловіка і жінки. Проблеми будуть! Їх не оминати. Та вони – стимул боротися, а не причина здатися і втекти. Привабливими планами втечі часто видаються алкоголь і подружня зрада, та остаточно вони лиш ускладнюють ситуацію, від якої ми намагалися втекти. Якщо ми заглибимось у феномен подружніх проблем, то помітимо, що в їх корені, як правило, є егоїзм, небажання жертви, страждань. Сім'я – союз двох егоїстів [секулярна дефініція]: якщо щось суперечить твоїм планам чи можливостям отримання задоволення, ти маєш право це покинути. Та щастя – не відсутність проблем, а їх позитивне вирішення. Ідеал – не повний життєвий штиль, не повний спокій, а гармонія.

Дуже часто народження дітей спонукає чи прискорює «кінець» «любові» подружжя, хоча назвати такий тип стосунків любов'ю – помилка, адже діти – плід справжньої любові, бажання любові множитись. Діти – не кара, не покарання навіть тоді, коли нам здається, що ми ще не готові. Діти – наш компас, дороговказ, індикатор нашого духовного і душевного стану, адже, як каже прислів'я, «дітей не потрібно виховувати, виховувати потрібно себе – діти будуть такими ж». Практично кажучи, найкраще виховання – приклад. У своїх посланнях митрополит Андрей (Шептицький) зазначає, що той, хто виховувався у родині тверезій і богобоязливій, ніколи не стане п'яницею, бо від батьків навчився тверезого способу життя. Доки ми не кинемо курити, дитина не сприйме наші лекції про шкоду тютюну для здоров'я. «А передовсім, – зазначає Митрополит, – давайте добрий примір молодіжі своїм власним поступованням. Примір, чи

злий, чи добрий, – се також навчання, а навчання без порівняння вимовніше, ніж слова» . В цьому контексті найкраще, що може зробити батько для своєї дитини, – це любити її маму. Виховання в любові сприятиме правильному розвитку дитини.

Зрештою, «тільки ті народи могутні і здорові, в яких здорова християнська родина. Бо родина – це клітина, з якої складається весь організм, що його називаємо цілим народом» . З поганої цегли не збудувати добрий будинок. Сім'я – мала Церква, тому пара, освячена Таїнством Подружжя, була, є і буде покликана до святості незалежно від того, в якому столітті це відбулось. Звичайно, це ідеал. Його неможливо досягнути самотужки. Допомогу, яку потребуємо, надає нам Христос, діючи сьогодні через Церкву. Щастя – не після смерті, а в Церкві. В храмі долаємо егоцентризм – причину всіх проблем. Церква дає мир, який і до хати несемо. Церква – повернення до втраченого першим подружжям [Адамом і Євою] раю. А повернення це трудне, адже на сторожі стоїть ангел з мечем (див. Бут 3,24), символізуючи труднощі, терпіння, які немов випаляють з нас пристрасті.

«Тому боронім родину перед злом, працюймо над тим, щоб уздоровити ці родини, які неправильно побудовані і неправильно розвиваються».

Андрій ВИТІВСЬКИЙ. Важливість християнської сім'ї//СЛОВО № 4 (64) 2015-2016. с.18-19